

43. ההטבלה

אם מבוצעת הטבלתו של ילד על-ידי אדם רוחני, המתייחס אליה כאל חובה מקצועית בלבד, הריהי בהכרח חסרת כל משמעות, היא לא תביא כל תועלת ולא תגרום כל נזק.

בהטבלתו של אדם מבוגר, מאידך, הריהי נושאת בתוכה את מוכנותו הפנימית, בהתאם לעוצמתה וטוהרה של מוכנות זו, לקבלתו או לא של דבר מה רוחני באמת.

אצל ילד, רק אמונתו של המוטבל יכולה לשמש כאמצעי המוביל למטרה.

בהתאם לעוצמתה וטוהרה יקבל הילד, דרך הפעולה, חיזוק רוחני מסוים, וכן מעין חומת הגנה מפני זרמים חורשי-רע.

ההטבלה היא פעולה שלא כל אחד אשר מונה על-ידי שכבת-הניהול הארצית של הכנסייה יכול לבצעה באופן שיהיה בעל השפעה.

המטביל חייב להיות אדם המקיים קשר עם האור.

רק אדם כזה יוכל לתווך ולהעביר אור.

אולם ליכולת זו לא ניתן להגיע באמצעות לימודים ארציים, סמכות כנסייתית או מינוי לתפקיד.

היא אינה מתיישבת כלל עם מנהגים ארציים, אלא היא אך ורק מתנה המוענקת מן המקום הגבוה ביותר בלבד.

אדם שהוענקה לו מתנה כזו, הופך באמצעותה לנבחר!

ואלו אינם רבים במספרם; שכן תנאי מקדים לקבלתה של מתנה זו הוא קרקע מתאימה באדם עצמו.

אם לא קיים תנאי זה בתוכו, לא יכול החיבור מן האור לעבור דרכו.

האור אינו מסוגל לשקוע בקרקע שאינה רפוייה או שהיא רחוקה ממנו, משום שגם תהליך זה, כמו כל התהליכים, כפוף לחוקי-הבריאה הקפדניים הזורמים ביקום כולו.

נבחר כזה יכול, הודות לפעולת ההטבלה, להעביר רוח וכוח אמיתיים אל תוך הפעולה, כך שתקבל את הערך האמיתי שסימלה תחילה.

על-אף זאת, עדיין מומלץ לערוך את טקס ההטבלה רק לאלו המודעים למלוא משמעותה של הפעולה והחשים בתוכם את השאיפה הכמהה.

ההטבלה מחייבת על-כן בשלות מסוימת מבחינת הגיל ושאיפה רצונית להיטבל, וכן על המטביל להיות נבחר, כדי שתוכל באמת להיות בעלת-ערך מלא.

מתנגדיו הגדולים ביותר של יוחנן המטביל, שעד היום נחשב ומוכר על-ידי כל הכנסיות כנבחר אמיתי, היו יודעי-הספר והפרושים, שהחשיבו עצמם כמוסמכים ביותר לחרוץ משפט בעניין הנבחרות.

עם ישראל עצמו היה אז נבחר. אין כל ספק בכך. במרכזו אמור היה בן-האלוהים להשלים את עבודת-הארץ שלו.

אולם בהגשמה זו נכחדה נבחרותו של העם כולו.

עם ישראל חדש יקום לשם הגשמה חדשה.

בזמנו של יוחנן, מכל מקום, עדיין היה עם ישראל של אז, "העם הנבחר".

לפיכך, גם כמריו של אותו עם אמורים היו להיות הנבחרים ביותר לשם הטבלה.

ועל אף זאת היה על יוחנן להפוך למטביל כדי להיות לנבחר היחיד שיטביל את בן-האלוהים בגופו הגשמי בעת תחילת קיומו הארצי.

התרחשות זו מוכיחה גם שבניסה לתפקיד ארצי אינה קשורה לנבחרות-אלוהית.

על-כל פנים, רק אלו שנבחרו באמת על-ידי האל, דהיינו מטעמו, כפי שאמור להיות במקרה של ההטבלה, יוכלו למלא את תפקידם ביעילות ובצורה נכונה.

יוחנן המטביל, שנבחר על-ידי האל, אולם לא הוכר ככזה על-ידי הכמורה הגבוהה דאז של העם הנבחר, כינה את מתנגדיו "ילדי צפעונים".

הוא אסר עליהם לבוא אליו.

אותם כמרים של העם הנבחר דאז, הרי גם בבן-האלוהים עצמו לא הכירו, רדפו אותו ללא-הרף ועמלו להכחידו על-פני-האדמה, שכן היה גבוה מהם, ולפיכך טרד את מנוחתם.

לו היה המשוח מתהלך כיום בין האנשים בדמות חדשה, היה ללא-ספק נתקל באותן הכפשות ועוינות בהם נתקל אז.

כך היה קורה גם לאדם שהיה נשלח על-ידו.

ואף יותר, משום שהאנושות כיום מחשיבה עצמה "מתקדמת".

והראיה עולה בצורה מברעת, לא רק מן האירוע של יוחנן המטביל, אלא גם ממקרים רבים אחרים, שההקדשים והמינויים הארציים של הכנסייה, הנוגעים תמיד רק "לארגון הכנסייתי", לא יוכלו לתרום דבר ליכולת הפעולה הרוחנית, אם האדם לא נבחר לתפקיד זה עוד קודם לכן.

במילים אחרות, הטבלה על ידי נציג מטעם הכנסייה אינה אלא פעולה של קבלה לחברות אל קהילה המאוגדת מבחינה דתית.

לא מדובר על קבלה של האל, אלא על קבלה אל הקהילה הכנסייתית-הארצית הרלוונטית.

טקס הקונפירמציה (אישור) יכול על-כן לשמש רק כאישור נוסף והרחבת הרשאות-השימוש בקהילה זו.

הכומר פועל כ"משרתה הממונה של הכנסייה", דהיינו תפקיד ארצי לחלוטין, שכן הכנסייה והאל לא חד-הם.